

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

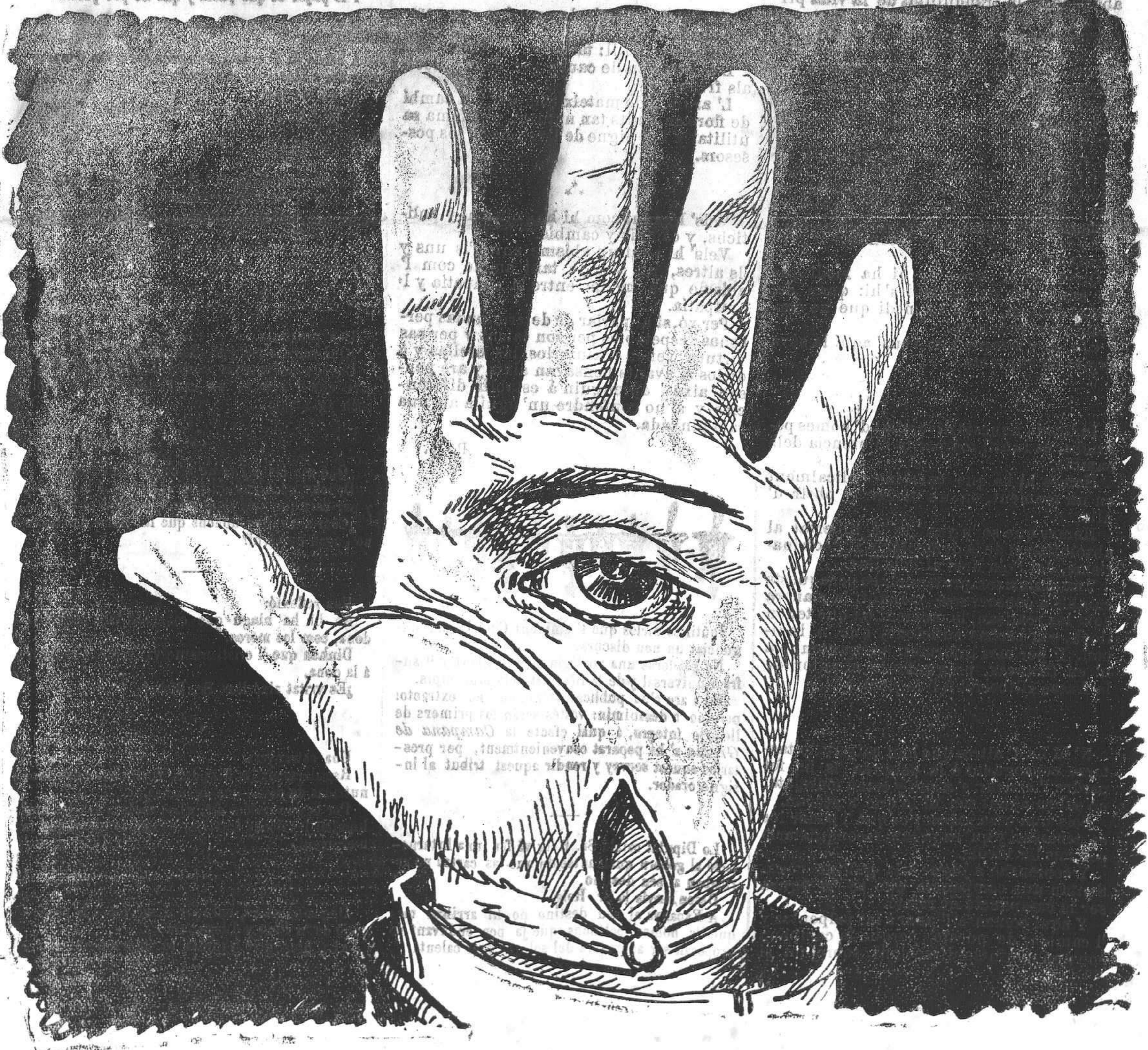
PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8
Antillas (Cuba y Pto. Rico)	16
Estranger	18

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ENDAVINALLA IL·LUSTRADA.

La solució en lo número vinent.

CAMBIS.

Una de las cosas que desenganyan mes al poble que pren part en la política, per l'amor que té a certes idees ó a determinadas solucions, es sense cap clase de duptes, un espectacle molt freqüent a Espanya.

Aquest espectacle se reduheix als cambis de frente de certs homes, als ressellament, al continuo mudar de opinions, com qui muda de camisa.

Figúrinse un toro. Van a matarlo: l'hi enseyan la muleta pel costat vermell: recelós com està embesteix com una centella, mes lo torero que ha de surtir ab la seva, cambia 'l vermell en groch y ja tenen al toro marejat.

Aixís ho fan certs polítichs: per ells lo toro es lo poble, y 'l cambi de muleta 'l recurs supremo per despatxarlo aviat, á fi de que 'l president los concedeixi 'l cos de la víctima.

**

Pero hi ha polítichs y polítichs, com hi ha cambis y cambis,

Hi ha polítichs que tenen l'únich propòsit de salvar al país: polítichs que l'hi sacrifican ab gust son benestar, sos talents, sa existencia entera: polítichs que abandonan la tranquilidat de la vida privada y 'ls beneficis que 'ls daria sa reconeguda capacitat empleada en profit propi exclusivament, per lograr l'ideal que inflama sos sentiments é impulsa sa voluntat; per realisar lo somni de sa existencia.

Aquests polítichs son bons y no son de temé 'ls cambis que verifiquin.

Pero al costat d'aquests, n'hi han d'altres que ab freqüencia confonen un fi patriótic ab un fi merament personal, en que l'ambició es l'únich movil de tots los seus actes.

No es donchs precis per coneixe 'ls preguntar qui son.

Quan son al poder, no hi ha medi que no emplehin per sostenirs'hi: quan del poder cauhen, no hi ha medi que no emplehin per escalarlo.

«Jo, jo y sempre jo». Veus' aquí la seva aspiració suprema.

**

Indicada aquesta diversitat d'homes polítichs, es inútil marcar la diferencia dels cambis.

Homes hi ha que cambian radicalment en un moment, en un tancar y obrir d'ulls.

Homes que se'n van de la llibertat al absolutisme: de la democrácia al doctrinarisme, del Polo Nort al Polo Sur.

Ymiréulos: sempre tendeixen per aquests cambis á conservar-se manant: la manera com los realisan, lo moment en que tenen lloch, son probas suficientes que 'u indican. Y per mes informes, pregunteuho á n' en Cánovas, pregunteuho al autor de la frasse «llibertat á l'inglesa.»

**

N'hi ha d'altres que han caigut: lo tassarro consegüent á la caiguda 'ls ha fet perdre l'oremus: s'alsan y están marejats, no saben ahont son ni lo que 's pescan.

Sols una cosa saben y es que 'l poder los es necessari y qu' es precis reconquistarlo per tots los medis.

Y comensan á jugar á la gallina cega. Sentan una campaneta que se 'ls figura ser la campaneta de refató.

Y aquí comensa l'anar á las palpentas y 'l cambiar de puesto, perque la campana sona en distintas direccions, sobre tot si

es manejada per una persona ben desperta.

En aquest cas, l'infelis fá deu mil cabriolas, y quan no la llastima, excita la rialla del públich.

Per mes informes pregúntenho á n' en Sagasta.

**

Nosaltres no admitem pas la inmovilitat política.

D'altra manera hauriam de treure 'ns lo sombrero davant de las estátuas de már-mol, que aquestas no cambian may.

Los homes poden cambiar may las idees essencials, may aquellas que constituheixen lo fondo de sa personalitat y de sa gloria; pero si las idees accidentals que l'experiencia donga per dolentas ó per prematuras, y encare aixís sacrificantlas á la idea esencial, sacrificant lo menos per conquistar y realisar lo més.

Un cambi aixís es un sacrifici de amor propi, y un sacrifici de amor propi es sempre meritori.

Y aquest cambi, quan no s'efectúa ni per conquistar lo poder, ni per sostenirse en ell, sino per lograr lo triunfo práctic de las idees principals, entra de plé en aquell refran que diu: «De sábios es el mudar de consejo».

**

¿Qué dirian vostés de un arbre que sempre donés flor?

Un arbre inútil: tallarlo.

Las flors han de caure per donar lloch als fruits.

L'arbre es lo mateix sempre; y 'l cambi de flors en fruits tan natural, proclama sa utilitat y 'l fá digne de l'estima de sos posesors.

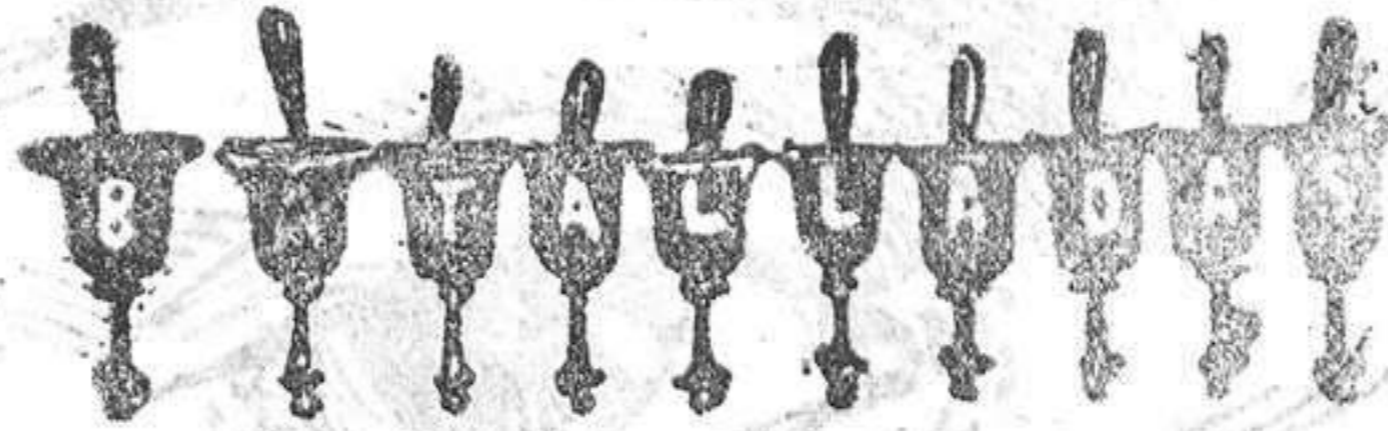
**

Vels' hi aquí com hi ha polítichs y polítichs, y cambis y cambis.

Vels' hi aquí un abisme entre 'ls uns y 'ls altres, un abisme tant ample com l'abisme que media entre la simpatía y l'antipatía.

Per xó, si al parlar de determinadas personas respetables per son talent y per sas virtuts, venen á xiularlos las orellas y á dirlos si avants pensavan aixís y are pensan aixás, aprenguin á establir diferencias y á no confundre un' águila ab una rata pinyada.

P. K.

Inútil es dirlos que l'eminente Castelar ha pronunciat un nou discurs.

No pot ferse una apologia mes brillant del sufragi universal y de la llibertat dels municipis.

Fins are s'ha publicat solzament en extracto: pero no 's desanimin: vostés serán los primers de llegirlo íntegro, á qual efecte la Campana de Gracia s'ha preparat convenientment, per presentarlos aquest servey y rendir aquest tribut al insigne orador.

Lo Diputat catalá Sr. Reig vá fer una interpe-lació al govern queixantse de que las cartas no arribaban al seu destino.

Desenganyis lo Sr. Reig.

A Espanya al seu destino no hi arriban mes que 'ls homes polítichs que ja per endavant se proposan ser adoradors del sol que mes calenta.

O sino preguntéu'ho á n' en Romero Robledo, al Ayala y á n' en Martin Herrerra, Aquets han arriba al seu destino. Las cartas del correu, que 's penjin.

—

Títol del drama de Echegaray:

«Como empieza y como acaba.»

Com vá comensar, ja ho sabem. Va comensar parlant de la llibertat á la inglesa Are, com acabaré, ja es més difícil assegurarho.

—

Lo pendó de Lepanto ja ha tornat á Monte Sion.

Fins are no sabem que cap autoritat s' haja pres la pena de averiguar:

1.ª Perqué vá perdre's.

2.ª Ahont vá anar.

Y 3.ª Perque ha tardat tant á tornar á casa seva.

Encare que en qüestió de pelegrins importa poch un pendó més ó un pendó ménos, crech que fora del cas averiguar lo que indico.

—

Lo partit moderat ja ha passat, diuhen alguns periólichs ministerials.

Y jo 'u nego.

Lo partit moderat passa.

O sino que 'u digan los qui governan com he dihém los qui som governats.

Y lo pitjor es que passa y que no pct passar.

—

A bordo de la goleta Bonaventura van donarse xexanta palos á un mariner.

¡A un mariner!

Si fos á un periodista, ho compendria.

—

En los funerals de D.ª María Victoria tractavas de cantar la missa de Paccini.

Com se necessitan tiples..... vá haberse de demanar permís al bisbe.

Y 'l bisbe vá dir que no consentiria que las donas cantessin á l' iglesia.

**

Una pregunta.

¿Qué son las monjas? ¿Son donas?

Donchs las monjas cantan á l' iglesia. Y per cert que 'l seu es un cant molt nassal y molt poch agradable.

**

¿Qué son las hijas de Maria? ¿Son donas?

Donchs las hijas de Maria cantan á la iglesia, y per cert que més aviat baladorean que cantan.

¿Cóm s' explica donchs que las tiples del Liceo no pugan cantarhi?

—

Una reflexió:

No hi ha ningú que consideri tant poch á la dona, com los moros.

Diuhen que 'l cristianisme vá venir á redimir á la dona.

¿Es vritat aixó Ilm. Sr. Bisbe?

**

Una estranyesa:

Regularment las filas dels fanátichs están mes nutridas de donas que de homes.

Per lo que podem dir: «Los esclaus son los més humils: las donas fanáticas tenen lo clero que 's mereixen.»

—

Dugas opinions, cullidas al vol sobre la proposició de 'n Puig y Llagostera.

«La proposició aquesta es impracticable: per

fusellar als conspiradors no hi hauria á Espanya prou municions »

«La lley aquesta hauria de tenir efecte retroactiu. Aixís lo seu autor, com lo célebre inventor de la guillotina, quan l' hi tallaven lo coll ab lo mateix instrument qu' havia inventat, podria exclamar: «M' hi bèn tallat.»

Romero Robledo y Ayala anant lo diumenje á la recepció de palacio, duyan encara en l' uniforme la creu de Saboya.

Are serveixen á una situació bèn distinta. Y mirin si son desgraciats, que aquesta creu ans los surt al uniforme en los dias de gala!

«Los obrers no necessitan representants, necessitan amos »
Paraulas del Excm. Sr. D. Anton Cánovas del Castillo.

Obrers: grabéu aquestas paraulas en la vostra memoria, que son dignas de no ser olvidadas. Y avuy no dihem res mes, perque com diu la solució á la lámina del número passat:
«En boca tancada, no hi entran moscas.»

Lo general Serrano s' ha separat dels constitucionals, y 'ls constitucionals s' han separat de 'n Sagasta.

De modo que s' han quedat sense jefe. Van á trobar á n' en Topete y 'ls diu que no van á trobar á n' en Posada Herrera y 'ls contesta que no hi ha posada.

Y ells rodan, perduts, desorganizats, descompostos, com un exércit qu' en mitj de una batalla ha perdut inopinadament al jefe.

Un dia seguian las Córts de Europa buscant un rey per la nació espanyola: avuy trukan á la porta de tots los homens importants, demanantlos que s' encarreguin de dirigir á un partit que se 'n vá á ca'n Taps.

Molt grans tenen de haver sigut los vicis, perque tant gran haja tingut de ser la caiguda.

A Manresa surt un periódich titolat *Lo Cardoner*.

Pero á Manresa hi ha un arcalde, com tots los arcaldes que are s' estilan, qu' encara no surt un número 'l seqüestra, com si 's tractés de una noya maca.

Ve després lo fiscal d' imprenta y diu que no hi ha de qué.

Pero mentres tant l' arcalde ja ha fet de las sévas.

¿Y qui indemnisa al *Cardoner* dels disgustos que l' hi causan?

¡Oh! la justicia conservadora, es una gran justicia!

FAULA.

LO SUFRAGI.

Certa volta, en que vacaba
Dels animals la corona,
De resoldrer se tractaba
quin era d' ells que 's trobava
Mes propi per *real persona*.

Questió tan transcendental
Per vots resoldrers debia;
Mes com lo regne animal
Lo sufragi universal
Encara no coneixia,

Va dirse que vot tingués
Del monarca en la elecció,
Qui mes provas presentés
De treball y de progrés
En la próxima sessió.

Arribat, per fi, 'l moment
De veurer qui digne n' era
De lo vot corresponent,
Cadascú á n' el president
Parlá á la seva manera.

Los seus mérits esposaba
Qui digne del vot se creya;
Pero entre tots, descollaba
Un grupo que 's disputaba
Lo vot ab mes de taleya.

—Lo vot me pertany de dret,
Deya un lleó molt cremat,
Pues ab tot lo que jo he fet
He probat de un modo net,
Ser qui mes ha treballat.

Mireu las mostrars patentas
Que teniu aquí en mos péus;
Contempleulas, son á centas,
Y de vida encar calentas
Desde 'ls béns á las guineús.

—Donchs jo, lo llop afegia,
No 'm cebo ab los animals,
Pnes vergonya 'm donaria
Probarne la forsa mia
Ab los que son mos iguals.

Lo meu trofeo veyéu,
Sols eix formatje preciós,
Mes mon merit comparéu
Ab lo del lleó, y diguéu
Qui lo vot mereix dels dos.

Aixís que 'l llop ha acabat
Plena de po y fatigada,
Ne presenta un gra de blat
Una formiga que ha estat
Fins aquest punt molt callada.

—Pobre es lo que os ofereixo.
Aprop de tot lo que miro,
Y vos dich que reconeixo
Que jo 'l premi no mereixo;
Y per lo tant me retiro....

Mes llavors lo president
Per terminar la qüestió,
Després de pensá un moment,
Va ferne 'l discurs següent
A la animal reunió:

—«Lo mérit examinat,
De tots los que son aquí:
Vist lo que habeu presentat,
Vos diré lo resultat
Que acaba de produhí.

Es cert que 'l lleó 'ns ha dut
De treball provas de sobras;
Mes lo vot no ha merescut;
Pues son trofeo n' es brut
De sanch de iguals y de pobres.

Tampoch lo llop digne n' es
De distinció tan honrada;
Pues, per mostrarne progrés,
S' ha presentat á eix congrés
Ab una cosa robada.

Y are, ¿voléu que vos diga
Qui lo vot te ben guanyat?
¿Sabeu qui? Donchs la formiga
A qui gran pena y fatiga
Lo dur lo blat li ha costat.

Ella, sens per ré arredrarse
Ab constancia y afició,
Al treball va dedicarse;
Y ab gran justicia guanyarse,
Ha sabut tal distinció.

Ella una empresa emprengué
Molt superior á sa forsa,
Y pacientment vá desfé
Los obstacles que vejé,
Y son intent no van torsa.

A ella donchs, deu concedirse
Vot en aqueixa elecció,
Que are aquí ha de decidirse,
Pues á tot deu preferirse
sempre 'l bon treballadó.»

Aixó, segons tinch entés
Entre animals vá passá:
Una pregunta, no més...
Are, en lo temps del progrés
Diguinme ¿'s fa aixó ó no 's fa?

M. A.

Lo Circo ha inaugurat funcions del dematí.
Ab lo qual se demostra lo que ja teniam previst, aixó es que la empresa del quinqueni es la que 's lleva més d' hora.

Lo moll de Sant Bertran pot dirse que ja fá temps qu' está acabat.
Y pot dirse també que no deixan desembarcari.
Sant Bertran es lo patró de la mandra.
O sino que 'u diga l' ós del mateix nom.

Un periódich de Madrit assegura que mirant á Catalunya, veu las tres gracias.
Mañé, Letamendi y Puig y Llagostera.
La primera porta la següent divisa:
«Afortunadament tots los colxes eran de tercera classe.»

La segona:
«Desde 'ls temps de Adam fins als meus temps »
Y la tercera:
«Que fusellin á tot Déu.»

La lley municipal y provincial s' ha aprobat entre mitj de la més complerta indiferencia.
Sense diputats y á pas de carga.
Sense la discussió de la premsa.
Sense l' interés de l' opinió pública.
¡Qué Déu nos donga molts anys de vida per pregar per la seva ánima!

La mèva patrona es una soltera de 38 anys.
L' altre dia 'm deya:
—Ay, Senyor Quim, de totas las enfermetats la que 'm fá mé por es...
—¿La varola?
—Cá, no senyor; lo que sempre temo es morir de part.
—Oh, per ara no tingui por, senyora Tana.

Criticava un aixalabrat que 'ls lliberals fassan funerals per D.ª Maria Victoria.
¿Perqué?
Perque la difunta vá ser reyna y per que 'ls funerals, per necessitat tenen que celebrarse en una iglesia.
No 's fixin en aixó y fixintse en un' altra cosa.
¿No veuen al govern que al parlarli de funerals aixís se l' hi arruga 'l front?
Ab lo front arrugat sembla més vell.
Donchs, avant!

Diálech d' aquests dias:
—Tú, dó'm un duro.
—Perqué?
Per la suscripció que s' ha obert per fer los funerals á D.ª Maria Victoria.
—No pot ser... (posantse las mans sobre la butxaca de l' armilla).... es una qüestió de Iglesia....
—Vaya, digas la vritat, es qüestió de cinch pesetas.

Eos moderats han publicat un manifest.
Parlan molt de llibertat y cridan á tots los qui ab ells vulgan unirse.
«S' han obert als quatre vents, deya un periódich: Al Est, al Oest, al Sur...
—Y al Nort, sobre tot al Nort, vá interrompre un vasco.

S' ha presentat al Sr. Girona un projecte de máquina d' escombrar.
Es invenció estrangera.
Jó 'n sé una de nacional.
La millor máquina d' escombrar ajuntaments de real órdre, es lo sufragi universal.

En un estanch.
—Senyora tè cigarros de 10 cèntims?
—Aquí n'è un plech.
—Lo comprador vá buscant y rebuscant en vá per trobarne un de bó.
—La senyora miranthe li diu:
—Home, no trihi, que ja hèm triat primer no saltres, per evitarli feina.

Deya un casat:
—Estich ab disidencia ab la dona. Avuy, hèm menjat bolets: ella me 'ls ha donat ab such y jó 'ls volia á la grayella.

Definició de la política, feta per un conservador:
«La política es l' art de conduhir als pobles, precisament pel camí per ahont no volen anar y obligarlos á fer lo que no volen fer.

Un pare s'alabava de donar bona educació als seus fills.
—Jó 'ls tinch molt bèn criats: demanan postres y 'ls dono escudella: volen anar á jugar y me 'ls emporto á paseig, y quan sigan grans si desitjan tirar per metjes, jó 'ls faré tirar per atvecats. Sempre 'l revés de lo que pretenen.
—Pero qué es ximple?
—No, ca haig de ser: aquesta es are la educació de moda. Jó crie als fills com en Cánovas guberna á Espanya.

—No ven petróles vosté Sr. Domingo?
—Si ser yor qué me 'n vol comprar?
—Cá home, res d' aixó, l' hi pregunto no més que per advertirlo. Vagi molt alerta.
—Ay, ay! qué hi ha?
—Si s' descuidat Figuris que venen á comprar un porró dos y que vosté ab tota la bona fé 'l vent. Figuris que la persona que 'ls hi haurá comprat los emplea per cremar un edifici qualsevol. Figuris que 's descubreix que vosté 'l hi ha venut sab que l' hi vá Sr Domingo?
—Home..... 'm fá espantar!
—Donchs l' hi vá 'l cap.
—Crispulus! ¡Y en virtut de quina lley?
—En virtut de la lley de 'n Puig y Llagostera... Desenganyis, vosté seria considerat com un conspirador indirecte.

Lo ferós cabecilla Samaniego está en poder de las autoridades francesas.
Lo govern espanyol dihent cada dia que 'ns l' entregarán, los liberals posanthe en dupte, y 'l tal cabecilla no acabat de venir.
Aquesta cansó ja comensa á semblar las fábulas de Samaniego.

Las disposiciones de alguns ministeris durant l' época en que no hi ha hagut Còrts s' han aprofitat aquests dias ab menos temps del que 's necessita per llegirlas.

Lo govern es conseqüent en tot.
Fá lleys diverses, importants, de gran trascendencia y legra que 'l Congrés las aprebi en globo, confusas y apinyadas.
Vol desferse dels liberals y en globo, confessa y apinyats los envia á Filipinas.

Fel valor que demostran los periodistas lutzant ab la lley d' imprenta, lo guberna demaria donarnos un gran creu.
Y ¡vejin! ja 'ns la dona.
Temim lo remey en lo mateix mal y la recompença en lo mateix treball.

La gran creu que 'ns han dat; es precisament la lley d' imprenta.

A Borriol, poble de la provincia de Castelló, tractan de donar una corrida de toros en obsequi de Sant Joseph.
D' aquest poble jó no 'n diria pas Borriol, sino Borrissol.

CANTARELLAS.

¿Qué miras hermosa mèva?
Responme, hermosa ¿qué miras?
¿Miras lo cor? No? Ho presumo...
las butxacas de l' armilla.

M. R.

Melancólica una nina,
jove, casta, pura y bella...
¿Aixó passa de desgracia
no se fé una cantarella.

E. T.

Puch dir sense dir cap bola
que m' ha fet borni la Paca,
puix ab tant luxu y tants gastos,
me costa un ull de la cara.

C. de A.

Per curar los cuchs als noys
son bonas las limonadas;
per donar cuchs á n' als neos
los repichs de la «Campana».

C. de A.

EPIGRAMAS

—Per quina rahó las donas
se componen tant lo cap?
—Perque coneixen que 'l tenen
moltíssim desarretrat.

M. B.

Un sereno certa nit
ab un borrarxo 's topá,
y al veure 'l lo despertá
y vá dirli: — Au noy, al llit.
—¿Qui sou vos? dignu ab enfado
lo quidam fet un garenó
—¿Qui soch jo?... jo só 'l sereno
—Bueno, donchs, jo só 'l anblado.

J. B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Farandich, Café, Sipari, Botanya paellas, Ll. Llonga, Des amichs de 'n Lagartijo y Pare nou.
Los demás que no's anuncian no 'ns serveixen.
Ciudadá Embolica tronas: Hi ha molta cosa que per groller no pot aprofitarse; altres sí, treball y renti la ploma.—Xarrapeta. ¡Quina llástima que 's seus epigramas sigan verts!—Pare nou: lo trenca-caps hi anirá.—P. Matalassé: Hi anirá una cantarella: dispensins de lo demás, pues es costum dar noticias sense fer judicis y mal podem ferlos de una cosa que no coneixem.—Un Acañet: lo que es copiat es bó: lo de vosté es dolent.—Estanya-paellas: Hi anirá l' anagrama.—Sipari: Agrahim la felicitació dels seus paisans: la poesia es fúria.—Mister Suak: Hi anirá 'l trenca-closcas.—Valentí Julivert: Y una poesia de vosté.—Mister repica: Enterats y 'ns n' ocuparem.—Massipoina: Publicarem lo trenca-caps.—Ciutadans, Pere Lluch, Herba tempera, Bombo, Sabatassas, A. de Gatuellas, Dos Amichs de 'n Lagartijo, Café, Un que felicita G de Vilamajor surt de noms y de fets, C. O. Jo, Pare P. J. y G. R., Joan en Crisis, Joanet, Tap de bassa, P. Badia, Mort de dins, Mamelet G., J. T. Calderon, Titella, Pardaleu, Tit, Repica, A. T., Traginé d' Hostalrich, Falicus, Cantador de Campanas, X. Y. Z., Sord Ninot, Charoll, Sasac, Cuatre T. T. rossos,

Ora pro nobis, Mut forsós, y dos mosquits d' aixeta. Lo que 'ns envian no 'ns serveix.—Mestret: Hi anirá una pregunta.—Jornaleros de Reus: Espí quinthe als periódichs d' eixa localitat, que le quèstió es molt interessant per Reus; pero no n' es gens pèl resto de Catalunya.—Ter de Muralla: Repari que tenim lley d' imprenta.—Puerto Riquenyo: Ja veurá, vosté no s' hi fiqui.—Matasanos de Vich: Hi anirá bastanta cosa.—P. Banyeta: Insertarem un epigrama.—Boixompifaig: Está bé.—Malloñe Insertarem un epigrama.—Caballer del rey Arthur: No podem aprofitar mes de un quènto.—E. P. La Bisbal: Quan hem llegit la carta aquest número ja estava compost: ne parlarém en lo següent.

SOLUCIONS Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1.ª ENDAVINALLA ILUSTRADA: En boca tan cada no hi entran moscas.
2.ª XARADA: Con-tra-ban-do.

Han endevinat las dos solucions Mort de dins, Forragaytas, R. B. y Plana, Puerto-Riquenyo, Farandieta, Pare nou, Sasac, F. E. T. y L., Ter de Manlleu, P. Badia, Tap de bassa y Joanet: La 1.ª no mes P. mestre de llatí, Jornaleros de Reus, Juan en crisis, y C. de Senyor: y no mes que la 2.ª Pere P., Un que felicita etc., J. Riera, Jo. Trageria Humana, C. O. (a) Polinya, Patrona de 'n Palet, Mestret, Massipoina, Sitrol, Estanya paellas, Sipari, Café, Just de noms y fets, G. de Vilamajor, Pan y toros, M. Repica, Valentí Julibert, Ll. Llonga y Mister Suak.

ACENTIGRAFO.

Estava al café Suís,
jugant al tot molt formal,
quan veig passar de improvís
pèl costat meu una nina
que duya segon tot llís.
L' espero al sortí al carrer
per preguntarli ahont vivia;
pro 'm tersa tot desseguit,
veient que 'l perde la nit
de cap modo 'm convenia.

TRONAS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Preguntant á una vella quant diner portaba,
respongué:
—Si al diner que tinch m' hi afegiu 'l ters de lo meytat de dit diner, contaré un capital suficient per comprar cert número de canas de llana que 'l pam se paga á 3 rs. y mitj.
Sent lo número de canas igual á la séptima part del diner que portava la vella, després d' habèrseli donat lo qu' ella demanava per fer la compra, á quan puja 'l seu capital primitiu y quantas canas de llana va comprar?

J. SEPITRONG.

XARADA

Detrás de una quinta-prima
hi habita una nena hermosa,
honrada, rica, amorosa
y que á n'a mí molt m'estimava.
No 'm separo ni un minut
del costat seu: Puigi qué voló
un enamorat? Consol
y fi temps que l' he perdut.
Va dirme:—A dos-prima-dos
de la quart-primerera ahí
molt m'estimava? ¡oy que sí!
ay que sens mí no ets ditzós?
Lector, ab un altre mot
lo que vá dirme't diré:
no va dir... mes no potés
¿Vels saberho? Ves al tot!

RAIPE.

(Las seduccions en lo pr-4 vim número)

Imp. de la Renaixença.—Pera-Formsa 18 Barceloná
BOPRE, Editor.—Rambla del Múj.